

Братовчедите от Букурещ били по-богати, печелели много пари. И това им се струвало по-важно от всичко. Затова когато Георги, третият брат от шестимата синове на Кирияк Цанков, забелязал наклонността на чичовия си внук, строго го смърчал като му забранил да се занимава с такива „глупави неща“. За богатия търговец всичко, което не носело печалба, било групаво.

За брат му Димитър роднините бяха решили, че ще го поддържат да следва медицина, след като звърши гимназията в Белград, където той следваше със стипендия, отпусната от свищовските първенци – зачитайки по този начин паметта на покойния виден учител Христати Павлович.

Ала за братовчеда им Николай Катранов, който беше отишел да следва историко-филологическия факултет в Московския университет, братята Цанкови също нямали добро мнение. Вместо да следва науки-те си, Николай Катранов се занимавал с други, странични неща. Да събира народни песни от България, да пише стихове, да превежда Байрон, да работи сред руското общество за свободата на България. Толкова пилеене на сили наведнъж сломили здравето на вдъхновения младеж. Макар че бил издържан в Русия от Иван Денкоглу с щедри изживения, суровата московска зима, тревогите и вълненията за съдбата на далечната родина, копнежът по бащиния дом, дълбоките преживявания във връзка с любовта му към една прекрасна руска девойка, за която се оженил, всичко това подкопало деликатната му физика, наследена от майчиния род. Майка му, Пауница, която била сестра на Севаста Павлович, не забравяла никога как съпругата на даскал Христати не бе понесла дълго време живот изпълнен с тревоги и вълнения. И не само тя, а също така Николай Павлович се безпокоял за здравето на своя първи братовчед. Защото те се помнели още от времето, когато заедно учили в школото на баща му в Свищов, заедно играли, заедно мечтали, декламирали стихове, слушали даскал Христати вдъхновено да им разправя за славното българ-